

Waar paling is, zijn de Kuytens

Schip Johan heeft 400.000 gaten

Ergens voor de Oostkust van Engeland, misschien in de buurt van het Chelmerskanaal, zou de schuit „Johan” voor anker liggen, had men mij verteld. Een schip met 400.000 — zegge vier honderd duizend — gaten. Hoe het de Britse posterijen is gelukt de „Johan” te vinden, weet ik niet. Maar in elk geval was mijn telegram met het adres „Barge Johan waarschijnlijk voor anker monding Chelmerskanaal, Essex”, binnen enkele uren bezorgd. En dat was de hoofdzaak.

Toen ik naar Maldon kwam en daar de wens te kennen gaf het schip „Johan” te zien werd ik op een vrachtauto geladen. Tien minuten later reed ik door de zee er heen. Ik moest denken aan de door zeeziekte uitgeputte emigrant, die naar de haven van New York keek. Toen hij een duiker de ladder van het schip zag opklimmen, riep hij uit: „Had ik maar geweten, dat je het ook kunt lopen”.

Na een rit van tien minuten door het water, bereikte de auto het eiland Northy in de River Blackwater, die echter helemaal geen rivier is. Aan de andere kant van dit eiland, nog eens drie minuten rijden, ligt de „Johan” één der vreemdste schuiten, die men zich kan voorstellen.

Twaalf palingbakken

Het schip is 33 meter lang en meer dan vijf meter breed. Voor en achter zijn twee grote luchtbakken, water-, lucht- en olie-dicht. Aan weerszijden lopen nog eens twee lange luchtbakken en in het midden bevinden zich twaalf afzonderlijke bakken. Daarin zwemt de paling. En opdat de paling kan zwemmen, heeft de eigenaar van de Johan, Hans Kuyten, er de 400.000 gaatjes, van 10 millimeter doorsnede elk, in laten boren.

De Britse scheepsbouw- en visserijkranten noemen de „Johan” uniek. Dat is eigenlijk niet juist. Want het voorbeeld van de „Johan” is de „Helene” uit Bloemendaal van de vader van Hans Kuyten. Deze Helene is ook een vreemd schip. Zat zij niet ook vol gaten en had zij ook niet die grote luchtbakken, dan zou zij ongeveer 250 ton meten. Maar het gedeelte, waar doorheen het zeewater stroomt wordt voor de berekening van de tonnage niet in aanmerking genomen. Voor de scheepvaartautoriteiten heeft de „Helene” daarom maar een inhoud van 56 ton. En zinken kan zij evenmin als de „Johan” door de grote luchtbakken.

Bij de sluis

Vader Kuyten vaart reeds sedert 1895 met vis door kanalen, stromen en zeeën. Maar als de havenarbeiders in Billingsgate, de Londense vismarkt, 25 jaar geleden niet het fantastische bedrag van een rijksdaalder hadden gevraagd om eer kist paling tweehonderd meter ver te dragen, van zijn boot naar de

markt, dan zouden vandaag de Helene en de Johan niet bestaan.

Aangespoord door die hoge eis kocht vader Kuyten een goede kaart van de Oostkust van Engeland. Hij vond daarop het enige kanaal in Oost-Engeland dat uitmondt in zee. Waar een kanaal naar de zee toe gaat, zo redeneerde hij, moet ook een sluis zijn en waar een sluis is, kan worden gelost. Sedertdien ging hij in het Chelmerskanaal voor anker er vervoerde hij zijn paling per vrachtauto naar Billingsgate.

Er is paling in Nederland en in Scandinavië, in Marokko, Italië en Griekenland. En waar palingen zijn, zijn ook de Kuytens. Zij brengen de paling naar Nederland, sorteren ze daar netjes in dikke en dunne lange en korte, storten ze in verschillende bakken met gaten van de „Helene” en brengen ze naar Engeland. Hier wordt de paling overgeladen in de geperforeerde bakken van de „Johan”. Van daar uit gaat de paling verder naar Billingsgate en verder — in glazen potjes. Want de Engelsen weten de bekoring, die uitgaat van de gerookte paling, niet te waarderen. Ook de gestoofde paling zegt hun niets. Paling moet in een jamptje worden verkocht, desnoods ook in blik, maar altijd in gelei.

Tere beestjes

De mensen beweren, dat palingen een lang en taal leven hebben. Van de paling-dynastie Kuyten heb ik geleerd, dat dat niet waar is en dat palingen zelfs tere beestjes zijn. Buiten het water gaan ze dood. Zijn ze in het water en komt er een dikke mist, dan gaan ze ook dood. Zijn ze te lang in zeewater, dan krijgen zij reumatiek en worden zij stijf. Laat

men ze te lang in zoet water, dan zijn ze niet lekker meer.

Levend vervoerd

De boot „Helene” werd gebouwd om de paling levend te vervoeren. De schuit „Johan”, een soort „Helene”, zonder schroef en motor, om ze levend, fris en lekker te houden. Heeft de „Johan” met een lading paling zes dagen in zee gelegen, dan wordt zij naar het kanaal gesleept en krijgen de palingen de 24 uur zoet water, die zij nodig hebben. Langs beide schepen lopen buizen met sproeijs, die, zo nodig, water in de geperforeerde kasten spuiten. Aan die sproeijs hangen pijpen, die er voor zorgen dat met het water ook lucht in de bakken komt. Dat is eigenlijk alles — er moet alleen iemand opkomen en die iemand was nu toevallig de Hollander Kuyten. Daarom vaart nu de „Helene” met haar ruim 50 ton en haar vracht van 100.000 pond paling onder Nederlandse vlag en kan de „Johan” die eveneens 100.000 pond paling kan bergen, de vismarkt Billingsgate negen maanden van het jaar van verse paling voorzien.

Drie van 50 miljoen

Afgezien van het feit, dat de „Johan” deviezen in het Nederlandse laatzje brengt, vervult zij ook nog een cultuur-propagandistische taak. Want met eigen ogen zag ik in de kajuit drie Engelsen gebakken paling eten. Drie van de vijftig miljoen. Dat is niet veel, maar toch in elk geval een begin....

Proces tegen W.-Duitsland?

Onze verf-export benadeeld

Het bestuur van de Exportgroep Verf van de vakgroep Verf, onderzoekt voor haar leden de mogelijkheid om de Duitse bondsstaat een proces aan te doen, ten einde vergoeding te krijgen voor de schade, die, naar de mening der Exportgroep Verf, aan de belangen van de Nederlandse verfindustrie is toegebracht.

Volgens de Nederlandse verfexporteurs trachten de Duitsers de hand te lichten met de uitvoering van het in September van het vorige jaar gesloten handelsverdrag tussen Nederland en West-Duitsland. In het handelsverdrag was bepaald, dat Nederland de meeste artikelen onbeperkt zou mogen exporteren naar Duitsland — ook verf. Op grond hiervan hebben de Nederlandse exporteurs getracht om de Duitse markt te herwinnen voor de Nederlandse verfindustrie.

Later bleek echter, dat men van Duitse zijde aan de importeurs betalingsvergunningen weigerde, hetgeen neerkwam op het niet toestaan van import. Van de zijde van het Nederlandse ministerie van Economische Zaken is getracht de Duitsers tot een andere houding te brengen, evenwel zonder resultaat.

Op grond van de Duitse houding is men er toen van Nederlandse zijde toe overgegaan, de invoer van verf uit Duitsland stop te zetten, totdat de Duitsers zich aan het verdrag zullen hebben gehouden.

Nieuwtje in Schiedam Van huisvuil tot mest

Schiedam krijgt binnenkort het meest moderne systeem voor het verwerken van huisvuil. De stad heeft dit te danken aan de samenwerking tussen haar directeur van de Reinigingsdienst met de V.A.M., de Vuil-Afvoer-Maatschappij. De directeur hiervan, ir Westraten, heeft een installatie uitgedacht, die zonder stankverspreiding het huisvuil kan verwerken tot compost.

Men zal beginnen met op korte termijn, dat wil zeggen nog voor het einde van dit jaar, een installatie te plaatsen aan de rand van de stad. Van deze proefinstallatie zullen ook andere middelgrote steden kunnen profiteren, want als het nieuwe systeem slaagt, zal het een schitterende uitkomst zijn om het huisvuil snel te verwerken, doch men zal het bovendien na verloop van enige tijd nog kunnen aanwenden voor bemesting van het land.

Slechts een kleine hoeveelheid onbruikbaar vuil zal men per schip moeten afvoeren naar de IJssel.

- Krant: Het vrije volk
 - Publicatiedatum: 22-2-1950
 - Taal: Nederlands
-

Waar paling is, zijn de Kuytens

Schip Johan heeft 400.000 gaten

Ergens voor de Oostkust van Engeland, misschien in de buurt van het Chelmerskanaal, zou de schuit „Johan" voor anker liggen, had men mij verteld. Een schip met 400.000 - zegge vier honderdduizend - gaten. Hoe het Britse posterijen is gelukt „Johan" te vinden, weet ik niet. Maar in elk geval was mijn telegram met het adres „Barge Johan waarschijnlijk voor anker monding Chelmerskanaal, Essex", binnen enkele uren bezorgd. En dat was de hoofdzaak.

Toen ik naar Maldon kwam daar de wens te kennen gaf het schip „Johan" te zien werd ik op een vrachtauto geladen. Tien minuten later reed ik door de zee erheen. Ik moest denken aan de door zeeziekte uitgeputte emigrant, die naar de haven van New York keek. Toen hij een duiker de ladder van het schip zag opklimmen, riep hij uit: „Had ik maar geweten, dat je het ook kunt lopen".

Na een rit van tien minuten door het water bereikte de auto het eiland Northy in de River Blackwater, die echter helemaal geen rivier is. Aan de andere kant van dit eiland, nog eens drie minuten rijden, ligt de „Johan" één der vreemdste schuiten, die men zich kan voorstellen.

Twaalf palingbakken

Het schip is 33 meter lang en meer dan vijf meter breed. Voor en achter zijn twee grote luchtbakken, water-, lucht— en olie-dicht. Aan weerszijden lopen nog eens twee lange luchtbakken en in het midden bevinden zich twaalf afzonderlijke bakken. Daarin zwemt de paling. En opdat de paling kan zwemmen heeft de eigenaar van de Johan, Hans Kuyten, er de 400.000 gaatjes van 10 millimeter doorsnede elk, in laten boren.

De Britse scheepsbouw- en visserijkranten noemen de „Johan" uniek. Dat is eigenlijk niet juist. Want het voorbeeld van de „Johan" is de „Helene" 'uit Bloemendaal van de vader van Hans Kuyten. Deze Helene is ook een vreemd schip. Zat zij niet ook vol gaten en had zij ook niet die grote luchtbakken, dan zou zij ongeveer 250 ton meten. Maar het gedeelte, waar doorheen het zeewater stroomt, wordt voor de berekening van de tonnage niet in aanmerking genomen. Voor de scheepvaartautoriteiten heeft de Helene daarom maar een inhoud van 56 ton. En zinken kan zij evenmin als de „Johan" door de grote luchtbakken.

Bij de sluis

Vader Kuyten vaart reeds sedert 1895 met vis door kanalen, stromen en zeeën. Maar als de havenarbeiders in Billingsgate, de Londense vismarkt, 25 jaar geleden niet het fantastische bedrag van een rijksdaalder hadden gevraagd om een kist paling tweehonderd meter ver te dragen van zijn boot naar de markt, dan zouden vandaag de Helene en de Johan niet bestaan.

Aangespoord door die hoge eis kocht vader Kuyten een goede kaart van de Oostkust van Engeland. Hij vond daarop het enige kanaal in Oost-Engeland dat uitmondt in zee. Waar een kanaal naar de zee toegaat, zo redeneerde hij, moet ook een sluis zijn en waar een sluis is, kan worden gelost. Sedertdien ging hij in het Chelmerskanaal voor anker en vervoerde hij zijn paling per vrachtauto naar Billingsgate.

Er is paling in Nederland en in Scandinavië, in Marokko, Italië en Griekenland. En waar palingen zijn, zijn ook de Kuytens. Zij brengen de paling naar Nederland, sorteren ze daar netjes in dikke

en dunne lange en korte, storten ze in verschillende bakken met gaten van de „Helene" en brengen ze naar Engeland. Hier wordt de paling overgeladen in de geperforeerde bakken van de „Johan". Van daar uit gaat de paling verder naar Billingsgate en verder — in glazen potjes. Want de Engelsen weten de bekoring, die uitgaat van de gerookte paling, niet te waarderen. Ook de gestoofde paling zegt hun niets. Paling moet in een jampotje worden verkocht, desnoods ook blik, maar altijd in gelei.

Tere beestjes

De mensen beweren, dat palingen een lang en taai leven hebben. Van de paling-dynastie Kuyten heb ik geleerd, dat dat niet waar is en dat palingen zelfs tere beestjes zijn. Buiten het water gaan ze dood. Zijn ze in het water en komt er een dikke mist, dan gaan ze ook dood. Zijn ze te lang in zeewater, dan krijgen zij reumatiek en worden zij stijf. Laat men ze te lang in zoet water, dan zijn ze niet lekker meer.

Levend vervoerd

De boot „Helene" werd gebouwd om de paling levend te vervoeren. De schuit „Johan". een soort „Helene", zonder schroef en motor, om ze levend, fris en lekker te houden. Heeft de „Johan" met een lading paling zes dagen in zee gelegen, dan wordt zij naar het kanaal gesleept en krijgen de palingen de 24 uur zoet water, die zij nodig hebben. Langs beide schepen lopen buizen met sproeiers, die, zo nodig, water in de geperforeerde kasten spuiten. Aan die sproeiers hangen pijpen, die er voor zorgen dat met het water ook lucht in de bakken komt. Dat is eigenlijk alles - er moet alleen iemand opkomen en die iemand was nu toevallig de Hollander Kuyten. Daarom vaart nu de „Helene" met haar ruim 50 ton en haar vracht van 100.000 pond paling onder Nederlandse vlag en kan de „Johan" die eveneens 100.000 pond paling kan bergen, de vismarkt Billingsgate negen maanden van het jaar van verse paling voorzien.

Drie van 50 miljoen

Afgezien van het feit, dat de „Johan" deviezen in het Nederlandse laatje brengt, vervult zij ook nog een cultuur-propagandistische taak. Want met eigen ogen zag ik in de kajuit drie Engelsen gebakken paling eten. Drie van de vijftig miljoen. Dat is niet veel, maar toch in elk geval een begin...